

ความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

The Readiness to Be the Entrepreneur of Digital Art Student at Rangsit University

วนิดา หนูเที่ยง¹ และณกมล จันทร์สม²

¹ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต, wanida.n@rsu.ac.th

² หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และเกรดเฉลี่ยรวม ส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต 2) เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอก ได้แก่ ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยี ด้านกฎหมาย ด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต 3) เพื่อศึกษาความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 240 คน แล้ววิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ t-Test, F-Test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA), การวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ LSD และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการศึกษาพบว่า

1) ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปีการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

2) ปัจจัยภายนอกด้านสังคมและด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

3) ความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ: ความพร้อม, ผู้ประกอบการ

ABSTRACT

Objectives of this research were 1) to study demographic factors including gender, age, academic level, income level and grade which affect to the readiness to be the entrepreneur of digital art students at Rangsit University 2) to study external factors including political, economic, social, technology, law and environment which affect to the readiness to be the entrepreneur of digital art students at Rangsit University 3) to study knowledge and characteristics of entrepreneurs belong to digital art students at Rangsit University in amount of 240 peoples. The data analysis used descriptive statistics procedure namely frequency, percentage, average and standard deviation. For testing hypothesis, the statistics namely T-Test, F-test, One-Way ANOVA, comparison of dual difference using LSD and Multiple Regression Analysis, were used to analyze the data. The result was found that:

1) The result of hypothesis testing found that demographic factors including gender, academic level and income level affect the different to the readiness to be the entrepreneur of digital art student at Rangsit University in statistical significant level of 0.05

2) The result of hypothesis testing found that external factors including environment which affect to the readiness to be the entrepreneur of digital art student at Rangsit University in statistical significant level of 0.05.

3) The result of hypothesis testing found that knowledge and characteristics of entrepreneurs belong to digital art students at Rangsit University in statistical significant level of 0.05.

Keywords: Readiness, Entrepreneur

1. บทนำ

ปัจจุบัน แนวคิดเรื่องส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises หรือ SMEs) (ตามแผนส่งเสริม SME ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2560 – 2564, สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม) เป็นสิ่งที่รัฐบาลหลายๆ ประเทศ รวมถึงประเทศไทยเน้นว่าจำเป็นต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ เนื่องจากเป็นตัวขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจที่สำคัญ แต่ยังมีอุปสรรคที่สำคัญคือ การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ภาครัฐจึงต้องเข้ามาสนับสนุนผู้ประกอบการกลุ่มนี้

ต่อมารัฐบาลผลักดันและส่งเสริมนโยบายไทย 4.0 อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2559 มหกรรมงาน (Thailand Startup, 2016) ทำให้เกิดผู้ประกอบการสตาร์ทอัพ (Startup) โดยสนับสนุนให้คนรุ่นใหม่ได้มีโอกาสแสดงความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้และการจ้างงาน ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย และยิ่งปฏิเสธไม่ได้เมื่อสังคมยุคปัจจุบันหลายๆ คนที่เป็นพนักงานประจำ หรือกำลังสำเร็จการศึกษา ต้องการประกอบอาชีพอิสระ ธุรกิจส่วนตัวหรือการเป็นผู้ประกอบการ หรือบางส่วนต้องการทำงานประจำ และมีธุรกิจส่วนตัวไปด้วย ขึ้นอยู่กับไลฟ์สไตล์ ลักษณะการใช้ชีวิต และการรับความเสี่ยงของแต่ละบุคคล

ส่วนมากคนที่ต้องการมีธุรกิจส่วนตัวหรือเป็นผู้ประกอบการ อาจเกิดจากความความตั้งใจ ความพร้อมของตัวบุคคล ความใฝ่ฝัน หรือการได้เห็นโอกาสทางธุรกิจ ซึ่งสิ่งที่คาดหวังจากการประกอบธุรกิจคือการมุ่งแสวงหาผล

กำไรเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้กับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการขายสินค้าหรือบริการต่างๆ อีกทั้งการประกอบธุรกิจขนาดย่อมมีการดำเนินการค่อนข้างอิสระ ไม่จำเป็นต้องมีพนักงานมาก ใช้เงินลงทุนไม่มาก มีความคล่องตัวสูง

ในแต่ละปีมีผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีความต้องการงานมากขึ้นตามไปด้วย ประมาณการผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 385,912 คน และประมาณการผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีปี 2562 จำนวน 447,532 คน (ข้อมูลผู้สำเร็จการศึกษา และประมาณการผู้เข้าสู่ตลาดแรงงาน 2561 กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน, 2561) ในขณะที่ความต้องการบุคลากรขององค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนน้อยลง ทำให้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามีความกดดัน และต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการแข่งขันเพื่อให้ได้เป็นบุคลากรขององค์กร การเข้าสู่อุตสาหกรรมเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา ซึ่งการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่จำเป็นต้องมีความตั้งใจ มุ่งมั่น เอาใจใส่ รวมทั้งมีทักษะความสามารถของตนเอง (วิไล พึ่งผล, 2561) เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจของตนเองหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว

ซึ่งคณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต มีผู้สำเร็จการศึกษามาแล้วหลายรุ่น และมีทักษะเฉพาะทางสายอาชีพ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาให้เห็นถึงคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการมากน้อยเพียงใด เพื่อส่งเสริมและช่วยให้นักศึกษาที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการมีความพร้อมในการออกไปประกอบธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ สามารถพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มกับธุรกิจของตน และส่งผลต่อมูลค่าเศรษฐกิจในประเทศ

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน เกรดเฉลี่ยรวม ส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต
- 2) เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต
- 3) เพื่อศึกษาความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

3. การดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต 4 ชั้นปี แบ่งเป็นชั้นปีที่ 1 จำนวน 138 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 139 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 131 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 145 คน รวมทั้งสิ้น 553 คน (สำนักงานทะเบียน. มหาวิทยาลัยรังสิต, 2563)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่คณะคิฉิทัลดอร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 553 คน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างนี้ผู้วิจัยทราบจำนวนที่แน่นอนของขนาดประชากรที่ต้องการศึกษา จึงใช้วิธีสุ่มตัวอย่างโดยใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1973) โดยกำหนดค่าความ

เชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ร้อยละ 5 เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณภาพและสามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ สามารถแสดงวิธีการคำนวณตามสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดของประชากร

e คือ ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้

ความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05

เมื่อแทนขนาดประชากรและความคลาดเคลื่อนในสูตร จะได้ผลลัพธ์ คือ

$$n = \frac{553}{1 + (553)(0.05)^2}$$

$$n = 232.11$$

$$n \approx 232$$

ดังนั้น ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้คือ 232 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างอีก 8 คน เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 240 คน และใช้วิธีการแบ่งแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ดังนี้ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 60 คน ชั้นปี 2 จำนวน 60 คน ชั้นปี 3 จำนวน 57 คน และชั้นปี 4 จำนวน 63 คน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) ด้วยการแจกแบบสอบถามตามสัดส่วนที่กำหนด

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก

ส่วนที่ 3 ความรู้การเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ซึ่งส่วนที่ 2 ส่วนที่ 3 และส่วนที่ 4 มีลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

มีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท (Five Point Likert Scales) ดังนี้

5	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น มากที่สุด
4	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น มาก
3	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น ปานกลาง
2	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น น้อย
1	หมายถึง	ระดับความคิดเห็น น้อยที่สุด

ในส่วนของเกณฑ์แปลค่าเฉลี่ยความคิดเห็น ใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยแปลผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

จากนั้นใช้เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยระดับความเห็น ได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.21 - 5.00	หมายถึง	มีความคิดเห็นมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 - 4.20	หมายถึง	มีความคิดเห็นมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 - 3.40	หมายถึง	มีความคิดเห็นปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 - 2.60	หมายถึง	มีความคิดเห็นน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.80	หมายถึง	มีความคิดเห็นน้อยที่สุด

3.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต ได้มีการทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่า IOC (Item objective congruence) เพื่อตรวจสอบข้อคำถามว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อหาในประเด็นที่ต้องการวิจัยหรือไม่ โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง และพบว่าทั้ง 3 ท่าน เห็นด้วยกับความสอดคล้องของแบบสอบถาม ได้ค่า 1.00 แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เนื่องจากมีค่า 1 ทั้งนี้ถ้าค่าดัชนี IOC ที่คำนวณได้ในข้อใดมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 0.5 (Rovineli & Hambleton, 1997) คำถามข้อนั้นก็จะมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในประเด็นที่ต้องการวิจัย และคำถามข้อใดมีค่าดัชนีต่ำกว่า 0.5 คำถามข้อนั้นจะถูกตัดออก ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทำการทดสอบ จำนวน 30 ชุด ซึ่งไม่ซ้ำกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ได้ผลการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.831 แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือสามารถนำไปใช้งานได้ โดยใช้เกณฑ์ยอมรับที่ค่ามากกว่า 0.7 (Nunnally, 1978)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างแบบปฐมภูมิ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากร จำนวน 240 ตัวอย่าง เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบตามจำนวนแล้ว ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายและวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

1) ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อใช้ในการบรรยายลักษณะของข้อมูล ทำการวิเคราะห์โดยใช้ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) การทดสอบสถิติเชิงอนุมาน ใช้เป็นสถิติที่ใช้ในการหาความแตกต่างของข้อมูล และทดสอบสมมติฐานการวิจัย แบ่งการทดสอบเป็น ดังนี้

2.1) ใช้สถิติ t-Test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าตัวแปร 2 กลุ่ม ใช้ในการทดสอบสถิติกับตัวแปร ปัจจัยประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ และ ระดับการศึกษา

2.2) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้ในการทดสอบสถิติกับตัวแปร ปัจจัยประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ กลุ่มคณะ ระดับชั้นปีการศึกษา และ เกรดเฉลี่ย

2.3) การวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านประชากรศาสตร์

จากการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0 อายุอยู่ระหว่าง 21 – 25 ปี จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 62.9 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 4 จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 26.25 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001 – 10,000 บาท จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 และมีเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก

จากการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการทั้ง 6 ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ปัจจัยภายนอกด้านเทคโนโลยี (ค่าเฉลี่ย = 3.83) รองลงมาคือปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจ (ค่าเฉลี่ย = 3.74) ปัจจัยภายนอกด้านสังคม (ค่าเฉลี่ย = 3.74) ปัจจัยภายนอกด้านการเมือง (ค่าเฉลี่ย = 3.63) ปัจจัยภายนอกด้านกฎหมาย (ค่าเฉลี่ย = 3.46) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ปัจจัยภายนอกด้านสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย = 3.39)

4.3 ผลการวิเคราะห์ความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

จากการวิจัย พบว่านักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ตมีระดับความรู้ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.36) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือด้านคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ย = 3.89) รองลงมาคือด้านความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ย = 3.55)

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ

จากการวิจัย พบว่านักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ตมีระดับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ตมีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ย = 3.17) โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้แก่ อันดับหนึ่งคือ นักศึกษามีความเชื่อมั่น มุ่งมั่น อดทน ในการดำเนินธุรกิจเพื่อให้ประสบความสำเร็จ (ค่าเฉลี่ย = 3.47) อันดับสองคือ นักศึกษาพอใจที่จะเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเป็นพนักงานในองค์กร (ค่าเฉลี่ย = 3.44) อันดับสามคือ นักศึกษาสามารถรับความเสี่ยงจากการดำเนินธุรกิจได้ (ค่าเฉลี่ย = 3.30) อันดับสี่คือ นักศึกษามีภาวะผู้นำในการเป็นผู้ประกอบการที่ดี (ค่าเฉลี่ย = 3.19) อันดับห้าคือ นักศึกษามีทักษะ และความสามารถในการดำเนินธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย = 3.18) อันดับหกคือ นักศึกษามีความพร้อมในการเริ่มดำเนินธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย = 3.13) อันดับเจ็ดคือ นักศึกษาจะเริ่มต้นธุรกิจของตนเองหลังจบการศึกษา (ค่าเฉลี่ย = 2.98) อันดับแปดคือ นักศึกษาพร้อมที่จะแบ่งกำไรส่วนหนึ่งมาใช้ในการพัฒนาสังคม (ค่าเฉลี่ย = 2.95) อันดับสุดท้ายคือ นักศึกษามีแหล่งเงินทุนสนับสนุนในการประกอบธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย = 2.91)

4.5 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน เกรดเฉลี่ยรวม ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

จากการวิจัยปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี พบว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบจำนวน 2 คู่ คือ 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 2 มีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 3 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 3 มีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 4

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบจำนวน 2 คู่ คือ 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท มีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001 – 15,000 บาท มีความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท

4.6 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานปัจจัยปัจจัยภายนอก ได้แก่ ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยี ด้านกฎหมาย และด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิเคราะห์ พบว่าด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Sig. = 0.004 และด้านสังคมมีค่า Sig. = 0.025 มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐาน

4.7 ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน ความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ และคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิเคราะห์พบว่าความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการมีค่า Sig. = 0.000 มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การอภิปรายผล

จากการศึกษาปัจจัยประชากรศาสตร์ พบว่า เพศ ระดับชั้นปีการศึกษา และรายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จารุวรรณ ชูศิลป์ (2559) ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาตามลักษณะพื้นฐาน ได้แก่ เพศ หลักสูตรการศึกษา การประกอบกิจการของครอบครัว รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน และประสบการณ์การทำงานระหว่างกำลังศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ หลักสูตรการศึกษา และการประกอบกิจการของครอบครัวแตกต่างกันมีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเพศชายมีภาวะความเป็นผู้นำ มีความอดทนและความรับผิดชอบในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจต่างๆ รวมไปถึงระดับชั้นปีการศึกษาและรายได้ต่อเดือนที่มากขึ้นก่อให้เกิดความมุ่งมั่นในการประกอบธุรกิจ และเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสามารถยอมรับความเสี่ยงได้

จากการศึกษาปัจจัยภายนอกด้านสังคม พบว่ามีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ ธาตานิเบศร์ ภูทอง และสวมล ศิริกันท์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการสนับสนุนทางสังคม สนับสนุนทางด้านการศึกษา และความเชื่อมั่นในตนเองต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจบริการและที่พักพร้อมอาหารเช้าของกลุ่มวัยรุ่นเนอเธอร์แลนด์ พบว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการสนับสนุนทางด้านการศึกษา สะท้อนให้เห็นว่าการที่กลุ่มวัยรุ่นเนอเธอร์แลนด์ ซึ่งเป็นผู้ที่เกิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 เป็นต้นมา โดยคนกลุ่มนี้เกิดมาในยุคที่มีความพร้อมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างมาก สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างไร้พรมแดน ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยและกำลังจะสำเร็จการศึกษา ดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่ดีจะมีโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือในสถาบันที่ดี มีชื่อเสียงด้านการเรียนการสอน โดยครอบครัวที่ดีจะมีการให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และสนับสนุนด้านทุนการศึกษาให้กับกลุ่มวัยรุ่นเนอเธอร์แลนด์ซึ่งส่งผลให้มีโอกาสการเข้าศึกษาในสถาบันที่มีคุณภาพ มีหลักสูตรที่ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน หรือตรงกับความสนใจของตนเอง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมทางสังคมด้านการเรียนการสอนของคณะดิจิทัลอาร์ต เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม การสำรวจและการลงพื้นที่เก็บรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการทำงาน การใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงาน ทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจ กล้าได้แย้งและแสดงความคิดเห็นกับกลุ่มคน สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์เป็นวงกว้าง ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ

จากการศึกษาความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ วไลภรณ์ สุตภูมิ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การปรับตัวของผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับ ในทัศนะของผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับจังหวัดจันทบุรี พบว่า 1) ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์จำแนกเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านการตลาดทั้งในและ

ต่างประเทศ รองลงมา ด้านการส่งเสริมความสามารถในการแข่งขัน และด้านปัจจัยการผลิต 2) การปรับตัวของผู้ประกอบการอณุมณีและเครื่องประดับ ด้านภาพรวม พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์จำแนกเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านการปรับตัวทางด้านสินค้า ด้านการปรับตัวทางช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านการปรับตัว ทางด้านราคา ด้านการปรับตัวทางด้านการส่งเสริมการขาย 3) เปรียบเทียบการปรับตัวของผู้ประกอบการอณุมณีและเครื่องประดับ จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรสประสบการณ์ในการทำงานและรายได้ครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน และความรู้ความเข้าใจ พบว่าผู้ประกอบการอณุมณีและเครื่องประดับที่มีอายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำงาน และความรู้ความเข้าใจ ต่างกัน มีความคิดเห็นโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผู้ประกอบการที่มีเพศ และสถานภาพต่างกัน มีทัศนคติการปรับตัวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการประกอบธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ จำเป็นต้องมีทักษะ และความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน เพื่อเตรียมความพร้อม และลดความเสี่ยงจากการประกอบธุรกิจ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างธุรกิจขึ้นมาใหม่

6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ปัจจัยประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน พบว่าส่งผลต่อความพร้อมในการเป็นประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความรู้ในคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

- 1) มหาวิทยาลัย คณะหรือหลักสูตร ควรมีการพัฒนาหรือออกแบบหลักสูตร สร้างรายวิชาที่สามารถเสริมทักษะและความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อให้ให้นักศึกษารับรู้ เกิดเป็นแนวคิดที่จะประกอบกิจการ และเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการหลังจบการศึกษา
- 2) มหาวิทยาลัย คณะหรือหลักสูตรควรจัดการฝึกอบรมโดยเน้นการปฏิบัติจริงให้กับนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาเกิดทักษะ ประสบการณ์ และกล้าที่จะเป็นเป็นผู้ประกอบการ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

- 1) การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยภายนอกทั้งหมด 6 ด้าน คือ ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยี ด้านกฎหมาย และด้านสิ่งแวดล้อม ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆ เช่น ปัจจัยภายใน ความต้องการประสบความสำเร็จ เป็นต้น
- 2) การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย คือ นักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นการเก็บข้อมูลในพื้นที่จำกัด ดังนั้นควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างในแหล่งต่างๆ ด้วย เพื่อใช้เป็นข้อมูลเปรียบเทียบกับผลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

เอกสารอ้างอิง

- กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน. (2561). ข้อมูลผู้สำเร็จการศึกษา และประมาณการผู้เข้าสู่ตลาดแรงงาน 2561. สืบค้น 4 มีนาคม 2563, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/amnatcharoen_th/2d3d6d7903ef5b69910c9dba7a017ab9.pdf
- กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2559). มหกรรมงาน Thailand Startup 2016. สืบค้น 4 มีนาคม 2563, จาก <http://oldweb.most.go.th/main/index.php/news/thailand-startup-2016/6202--startup-thailand-2016-.html>
- จริยา กอสุขทวีคุณ. (2561). การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย (Master's thesis). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพมหานคร. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://dspace.bu.ac.th/jspui/handle/123456789/4160>
- จารุวรรณ ชูศิลป์. (2559). สักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเมื่อสังคมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. *PAYAP UNIVERSITY JOURNAL*, 26(1), 233-254.
- ชลิตา บุญนภา. (2557). คุณลักษณะของผู้ประกอบการและโอกาสของธุรกิจที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจวิสาหกิจก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร (Independent study). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพมหานคร. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://dspace.bu.ac.th/jspui/handle/123456789/2128>
- วิไล พึ่งผล. (2561). สมรรถนะทางปัญญาเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการยุคใหม่สำหรับ SMEs ไทยเพื่อผลประกอบการธุรกิจในยุคประเทศไทย 4.0 (Unpublished Doctoral dissertation). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. *แผนส่งเสริม SME ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2560 – 2564*. สืบค้น 4 มีนาคม 2563, จาก <https://www.sme.go.th/th/download.php?modulekey=12>